

Arrest

nr. 90 213 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 30 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 15 juni 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

*Er werden medische elementen aangehaald voor **G.S.** die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.06.2012 in gesloten omslag)*

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert voorts een duidelijke beoordelingsfout aan.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“- Eerste tak: de graad van ernst van de ziekte van de verzoekster

Overwegende dat de tegenpartij zich enkel baseert op haar raadgeneesheer om te verklaren dat de aanvraag van de verzoeker ongegrond is, zonder enige details.

Dat het verslag van deze geneesheer, dat ook bekritiseerbaar is qua motivering, enkel vermeldt dat de ziekte van de verzoekster niet voldoet op de voorwaarden omdat haar gezondheidstoestand niet kritiek is.

Dat de raadgeneesheer verwijst enkel naar de zogenaamde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat dit artikel verwijst naar ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, lid 1.

Dat noch in artikel 3 EVRM, noch in artikel 9ter is er sprake van kritieke ziekte drempel.

Dat door een “kritieke” gezondheidstoestand te vereisen, de raadgeneesheer een vereist aan de wet toevoegt.

Dat de tegenpartij in haar beslissing het besluit van haar ambtenaar-geneesheer herneemt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daardoor geschonden worden.

- tweede tak : het gebrek aan onderzoek van de zorgen in Kosovo

Overwegende dat de tegenpartij enkel meent, op basis van het advies van haar raadgeneesheer, dat « bijgevolg is niet bewezen date en terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat haar raadgeneesheer besloten heeft, uit gewone lezing van haar medische dossier en zonder haar te ontmoeten, dat haar leven niet bedreigd was.

Dat de tegenpartij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op deze enige basis ongegrond verklaart.

Dat dit besluit al verbazend is omdat de tegenpartij echter de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard had en was dus van mening dat haar aanvraag gebaseerd was op medische problemen die ernstig genoeg waren om ze grondig te bestuderen.

Dat hierdoor, de tegenpartij niet mocht zich te beperken tot dergelijk standpunt zonder andere elementen van de aanvraag te bekijken, o.a. de mogelijke verzorging in Kosovo.

Dat artikel 9ter §3, 4° luidt dat de Dienst de 9ter aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”;

Dat artikel 9ter §1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoekster nu niet meer bestaat omdat ze in België verblijft waar ze gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt.

Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Kosovo.

Dat de raadgeeneesheer van de tegenpartij zich echter niet uitdrukt over dit aspect.

Dat het vanzelf spreekt dat het risico op mishandeling beoordeeld dient te worden in het geval van terugkeer naar het land van herkomst of verblijf

Dat het arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat “om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decante omstandigheden” (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63)

Dat de tegenpartij of haar raadgeeneesheer zich niet mag beperken tot het onderzoek van de ziekte in België maar moet ook verzekeren dat de verzoekster in Kosovo goed kan worden verzorgd en zoniet, de nodige besluiten trekken gezien het EVRM.

Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 “hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat ‘hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf’ een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadgeeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft” (RvV arrest 85 445).”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt hierop:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

De kritiek van verzoekster komt er in eerste instantie op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. ” (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat het verbazend is dat haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enerzijds ontvankelijk werd verklaard, doch vervolgens ongegrond, laat het in twee verschillende procedures betreft. De verwerende partij merkt op

dat uit het enkele feit dat een aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, geenszins de verplichting voortvloeit om de aanvraag gegrond te verklaren.

“Het onderzoek van het ene medisch attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en het onderzoek van de na de ontvankelijkheid ingediende medische attesten houden geen enkele “verplichting” in om de aanvraag gegrond te verklaren. Het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag en naar de gegrondheid ervan, zijn twee verschillende procedures. Pas in de gegrondheidsfase geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies en hij is hierbij niet gebonden door het feit dat een ambtenaar die geen geneesheer is, de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard. Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, later geen aanleiding geeft tot de gegrondheid ervan. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoekers erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.” (R.v.V. nr. 77 478 van 19 maart 2012)

Verzoeker levert kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat door de arts-adviseur werd geoordeeld dat op basis van de dossiergegevens niet blijkt dat de medische aandoening een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit.

Terwijl dient te worden opgemerkt dat het in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging aan verzoeker toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de samenstelling van zijn dossier. Aangezien het laatste medische getuigschrift reeds dateert van anderhalf jaar voor de bestreden beslissing is het geenszins onredelijk van de arts-adviseur om te besluiten dat een duidelijke identificatie van de aandoening niet kan worden gemaakt.

“De verwerende partij wijst erop dat er in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet sprake is van een bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst vanuit medisch oogpunt, indien de vreemdeling aantoont dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een welomschreven reëel risico inhoudt.

(...)

Het is volgens de verwerende partij derhalve niet kennelijk onredelijk te motiveren dat, bij gebreke aan aanvullende medische getuigschriften met betrekking tot de evolutie, opvolging en behandeling of met betrekking tot de precieze aard van een eventueel noodzakelijke behandeling, een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet kan worden gemaakt.

(...)

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet verduidelijken waarin de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst, wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Irak. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische

informatie leidt ertoe dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden aangenomen dat dit een tegenstrijdigheid uitmaakt.” (R.v.V. nr. 77 478 van 19 maart 2012)

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Tsjetsjenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het feit dat aan verzoekster een deel van de motieven kenbaar zijn gemaakt die toelaten een deel van de beslissing te begrijpen en inhoudelijk te betwisten, niet volstaat om te stellen dat er voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien de medische elementen aangehaald voor [G.S.] niet weerhouden konden worden. De bestreden beslissing verwijst voor deze conclusie naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 juni 2012, in gesloten omslag bijgevoegd. Derhalve concludeert de verwerende partij dat uit het medisch dossier van de verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft, een inbreuk zou uitmaken op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

2.4. De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing betwistbaar is aangezien de bestreden beslissing steunt op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waar de ambtenaar-geneesheer enkel vaststelt dat de voorgelegde aandoening “niet van die aard is dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit” en geen “directe bedreiging voor het leven van de betrokkene” vormt, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan dat.

2.5. De verzoekende partij heeft op 30 juni 2009 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van het nemen van de bestreden beslissing, luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien

hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. *De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

."

2.6. De Raad stelt vast dat *in casu* de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 15 juni 2012 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Er werd dus geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Aldus dient te worden aangenomen dat de aandoening van [G.S.] wordt gekenmerkt door een zekere ernst en niet door een manifest gebrek aan ernst.

De verwerende partij stipt terecht aan dat uit een ontvankelijkheidsverklaring geenszins de verplichting voortvloeit om een aanvraag gegrond te verklaren.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verwerende partij, met name de ambtenaar-geneesheer, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name of "*deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*".

Verwerende partij stelt terecht dat uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005 - 2006, Doc 51 n° 2478/001, p. 9 en 35) blijkt dat voor de toepassing van de begrippen opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verwezen wordt naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en inzake ernstige ziekten.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM, waarnaar eveneens verwezen wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, en meer bepaald het arrest *N. v. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05) zijn er zeer uitzonderlijke omstandigheden nodig vooraleer er een schending is van artikel 3 van het EVRM en dient er rekening te worden gehouden met de

gezondheidstoestand van verzoekster op het ogenblik van (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing.

2.7. *In casu* werden de voorgelegde medische attesten ten gronde beoordeeld en werd geoordeeld dat:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [G.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing gevoegd werd en waarop de bestreden beslissing steunt. Daarin wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.07.2009.

*Hiervoor maak ik gebruik van de volgende **bijgevoegde medische stukken**:*

. Medisch getuigschrift (d.d. 26/05/2009) ingevuld door dr. V.P., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSS) heeft;

. Attesten (d.d. 11/06/2009 en 17/02/2010) van mevr. M, waarvan akte;

. Attesten (d.d. 12/06/2009 en 18/08/2010) opgemaakt door dr. C, centrumarts van Fedasil, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd;

. Medisch getuigschrift (d.d. 16/02/2010) opgemaakt door dr. V.P., waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Er is een gunstige evolutie;

. Medisch getuigschrift (d.d. 16/08/2010) ingevuld door dr. M, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft en anxiodepressief is. De betrokkene zou niet in staat zijn te werken;

. Medisch attest (d.d. 01/09/2010) ingevuld door dr. B, waaruit blijkt dat betrokkene een chronische aandoening heeft;

. Attest van dr. B, psychiater, voor een consult op 20/10/2010;

. Twee kopies van voorschriften (06/10/2010 en 20/10/2010) van dr. B;

. Medisch getuigschrift (d.d. 05/11/2010) ingevuld door dr. B waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft. Afwezigheid van een behandeling kan leiden tot acute depressieve decompensatie en angstaanvallen.

•

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige dame een PTSS heeft waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld met Efexor, Alprazolam, Zolpidem en Lormetazepam. Ze wordt opgevolgd door een psychiater. Het laatste beschikbaar attest dateert van anderhalf jaar terug.

De eventuele verergering van de ziekte of symptomen door de terugkeer naar het land van herkomst, zoals vermeld in het attest van dr. B, is op basis van de dossiergegevens niet van die aard dat ze een levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de bijgevoegde attesten blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.8. In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer kan dus worden gelezen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ("*niet (...) een directe bedreiging voor het leven van betrokkene*"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt echter vast dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens vermeldt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt enkel dat de aandoening van betrokkene geen levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit. Hoewel uit de ontvankelijkheids-beslissing volgt dat de voorgelegde ziekte die niet wordt betwist, wordt gekenmerkt door een zekere ernst, motiveert het advies van de ambtenaar-geneesheer niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dit klemmt des te meer aangezien in de medische attesten die door de verzoekende partij werden voorgelegd melding wordt gemaakt van medicatie en alsook omtrent het PTSS waaraan verzoekende partij lijdt, wordt gesteld "*Afwezigheid van een behandeling kan leiden tot acute depressieve decompensatie en angstaanvallen*".

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

Evenwel waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, en desondanks wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, die twee situaties voorziet, is de bestreden beslissing derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De verwerende partij voert aan dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, en dat aangezien het laatste medische getuigschrift reeds dateert van anderhalf jaar voor de bestreden beslissing, het geenszins onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer om te besluiten dat een duidelijke identificatie van de aandoening niet kan worden gemaakt

De Raad merkt op dat dit betoog een *a posteriori* motivering betreft en dat nergens in het advies of in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een duidelijke identificatie van de actuele ernstige aandoening of van de actuele noodzaak tot medische behandeling niet kan worden gemaakt. Deze *a posteriori* motivering kan het vastgesteld formeel motiveringsgebrek niet herstellen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het tweede middel of van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 juni 2012 waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES